

умрѣлъ и за себе си, — ще живѣя само за небето. . . Само небето да си гледамъ, на него да се радвамъ.

И разкая се Павелъ, че е заявилъ доволство отъ присъдата.

— Дали не би могло да отегля казанитѣ си думи? — помисли Павелъ.

За да разбере това той поиска да извикатъ защитника му.

Директора на затвора изпълни молбата на затворника.

Павелъ се върна въ килията си и чакаше съ такова ожидание, каквото изпитва давящия се, кога му подадатъ ржка за спасение.

Чакайки, той пакъ се вгледа въ небето.

— Само това: да гледамъ небето; да виждамъ, че слънцето изгрѣва; да виждамъ какъ